

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/37/2016
Identifikačné číslo spisu:	4112244243
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:4112244243.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Mesto Vráble, so sídlom Hlavná 1221, Vráble, IČO: 00 308 641, právne zastúpeného Mgr. Petrom Miklóssym, advokátom, so sídlom Hlavná 1221, Vráble, proti žalovanému: F. E. B., so sídlom V. 3, Z., správca konkurznej podstaty úpadcu: Imrich Boros - INTERNATIONAL TRANSPORT, so sídlom Bratislavská cesta 34, Tvrdosovce, právne zastúpenému: JUDr. Ladislav Barát, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Školská 3, Nitra, v konaní o určenie popretých pohľadávok, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 04. marca 2014, č. k. 15CoKR/6/2013-98, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo 04. marca 2014, č. k. 15CoKR/6/2013-98 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě l š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra rozsudkom zo dňa 29. apríla 2013, č. k. 23Cbi/27/2012-74 určil, že žalobca je veriteľom pohľadávky vo výške 2.125,23 Eur na základe platobného výmeru žalobcu č. 001492/2009, zo dňa 19.05.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.06.2009, daň z nehnuteľností za rok 2009, v konkurznom konaní vedenom na Okresnom súde Nitra, sp. zn. 32K/65/2011, v poradí iná pohľadávka, rovnako rozhodol, že žalobca je veriteľom pohľadávky vo výške 2.515,05 Eur na základe platobného výmeru žalobcu č. 001492/2011, zo dňa 30.05.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.06.2011, daň z nehnuteľností za rok 2011, v konkurznom konaní vedenom na Okresnom súde Nitra, sp. zn. 32K/65/2011, v poradí iná pohľadávka. Zároveň žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 654,06 Eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca vydal dňa 19.05.2009 platobný výmer č. 001492/2009, ktorým dlžníkovi vyrúbil daň z nehnuteľnosti za rok 2009, vo výške 2.125,23 Eur, platobný výmer nadobudol právoplatnosť dňa 09.06.2009. Dlžník vyrúbenú daň za rok 2009 nezaplatil. Dňa 30.05.2011 vydal žalobca platobný výmer č. 001492/2011, ktorým dlžníkovi vyrúbil daň z

nehnuteľností za rok 2011, vo výške 2.515,05 Eur, platobný výmer nadobudol právoplatnosť dňa 16.06.2011. Dlužník vyrúbenú daň za rok 2011 nezaplatil. Uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 30.12.2009, č. k. 31K/2/2009-734, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 08.01.2010 bolo začaté reštrukturalizačné konanie na dlžníka Imricha Boroša - INTERNATIONAL TRANSPORT. Uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 05.02.2010, č. k. 31K/2/2009-739, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 12.02.2010, bola povolená reštrukturalizácia dlžníka. Žalobca si v reštrukturalizácii neprihlásil žiadnu pohľadávku. Uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 08.10.2010, č. k. 31K/2/2009-2608, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 16.10.2010, súd potvrdil reštrukturalizačný plán a ukončil reštrukturalizáciu. Na Okresný súd Nitra bol dňa 30.12.2011 podaný návrh na vyhlásenie konkurzu na dlžníka. Uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 10.01.2012, č. k. 32K/65/2011-127, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.01.2012, bolo začaté konkurzné konanie na dlžníka Imricha Boroša - INTERANTIONAL TRANSPORT. Konkurz na dlžníka bol vyhlásený uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 19.01.2012, č. k. 32K/65/2011-135, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.01.2012. Žalobca si súhrnnou prihláškou zo dňa 13.11.2012 prihlásil v konkurze pohľadávky na základe platobných výmerov č. 001492/2009 a č. 001492/2011. Žalovaný, správca, listom zo dňa 15.11.2012 žalobcovi oznámil, že pohľadávka uplatnená pod poradovým č. 1, vo výške 2.125,23 Eur mala byť uplatnená v reštrukturalizácii a podľa § 155 ods. 2 Zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZoKR“), právo veriteľa uplatňovať pohľadávku v konkurze zaniklo. Ďalej poukázal na ust. § 28 ods. 1 ZoKR účinného do 30.12.2012 a márne uplynutie lehoty na podanie prihlášok pohľadávok veriteľa.

3. Súd prvej inštancie, konštatoval, že konkurzné konanie sa začína zverejnením uznesenia o začatí konania v Obchodnom vestníku. Zverejnenie v obchodnom vestníku je právne relevantná skutočnosť, s ktorou zákon spája rôzne právne dôsledky. Právne účinky nastanú nasledujúci deň po faktickom zverejnení. Teda právne účinky spojené so začatím konkurzného konania nastali dňa 18.01.2012 (§ 14 ods. 3 ZoKR). Z ust. § 206a ods. 1 ZoKR vyplýva, že na konkurzné konanie vedené na dlžníka Imricha Boroša - INTERNATIONAL TRANSPORT, ktoré bolo začaté po 01.01.2012, sa použije znenie zákona účinné od 01.01.2012, teda nie znenie účinné do 31.12.2011, tak ako sa mylne domnieval žalovaný. Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 28 ods. 3 ZoKR účinného od 01.01.2012. Podľa súdu prvej inštancie žalovaný postupoval v rozpore s citovanými zákonnými ustanoveniami, keď oznámil žalobcovi, že na jeho pohľadávky v konkurze neprihliada, pretože boli prihlásené po uplynutí zákonnej lehoty na prihlasovanie pohľadávok v konkurze. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne a preto jej v celom rozsahu vyhovel. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p., žalobcovi priznal súd náhradu trov konania, pretože mal úspech v celom rozsahu.

4. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, napadnutým rozsudkom zo dňa 04. marca 2014, č. k. 15CoKR/6/2013-98, rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol. Uviedol, že o náhrade trov konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Odvolací súd ďalej uviedol, že v konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobca si v reštrukturalizačnom konaní predmetné pohľadávky neuplatnil, pričom neuplatnenie pohľadávok žalobcu v reštrukturalizačnom konaní dlžníka po potvrdení plánu znamená, že takéto pohľadávky sú ďalej na súde nevymáhateľné, hoci právne nezanikajú. Vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka rozhodnutím Okresného súdu Nitra začala plynúť veriteľom dlžníka lehota na prihlásenie pohľadávok, avšak ako už bolo konštatované v dôsledku absencie ich prihlásenia do reštrukturalizačného konania stratili ním prihlásené pohľadávky vymáhateľnosť. Súd prvej inštancie sa podľa odvolacieho súdu dôsledne nevysporiadal s obranou žalovaného, ktorá poukazovala na znenie ust. § 155 ods. 2 ZoKR, z ktorého nepochybne vyplývajú vyššie uvedené skutočnosti. ZoKR upravuje reštrukturalizáciu a konkurz súbežne, účinky a dôsledky oboch konaní sú vzájomne prepojené a súvisia, § 155 ods. 2 ZoKR upravuje účinky potvrdenia plánu vo vzťahu k neprihláseným pohľadávkam a preto nie je možné sa stotožniť s dôvodmi uvedenými v podanej žalobe, ako aj vyjadrením k podanému odvolaniu.

5. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, v ktorom uviedol, že odvolací súd vec posúdil po právnej stránke nesprávne, keď z ustanovenia § 155 ods. 2 ZoKR nesprávne vyvodil záver, že na pohľadávky žalobcom v konkurznom konaní prihlásené sa nemá v konkurze prihliadať. Odvolací

súd svojim rozhodnutím v podstate konštatoval nemožnosť prihlásenia takých pohľadávok do konkurzu, resp. nemožnosť prihladať v konkurze na také pohľadávky, ktoré predtým neboli prihlásené v rámci predchádzajúceho reštrukturalizačného konania, hoci konkurz bol na majetok dlžníka vyhlásený skôr, ako bol riadne splnený reštrukturalizačný plán. Uvedený záver je zásadne nesprávny a nemôže obstať nielen v tomto konkrétnom prípade, ale vo všeobecnosti ani v žiadnom takom prípade, kedy je vyhlásený konkurz na majetok dlžníka skôr, ako bol riadne splnený predtým potvrdený reštrukturalizačný plán. Strata vymáhateľnosti pohľadávok v zmysle ustanovenia § 155 ods. 2 zákona ZoKR neznamena nemožnosť prihlásenia pohľadávok do konkurzu, ktorý bol vyhlásený skôr, ako bol reštrukturalizačný plán riadne splnený. Strata vymáhateľnosti pohľadávok v zmysle ustanovenia § 155 ods. 2 ZoKR značí, že veritelia, ktorí svoje pohľadávky v rámci reštrukturalizácie neprihlásili, nemôžu po potvrdení reštrukturalizačného plánu počas jeho plnenia od dlžníka svoje pohľadávky vymáhať, t. j. viesť proti nemu výkon rozhodnutia alebo exekúciu. Uvedené vyplýva z podstaty reštrukturalizácie, ktorou je postupné uspokojovanie veriteľov dlžníka spôsobom dohodnutým v reštrukturalizačnom pláne, pričom neprihlásené pohľadávky stojace mimo reštrukturalizačného plánu, nebudú uspokojené v rámci plnenia plánu a nemôžu tak byť mimo plánu ani samostatne vymáhané. V prípade vyhlásenia konkurzu skôr, ako bol reštrukturalizačný plán splnený, začína konkurzné konanie, v rámci ktorého veritelia môžu prihlásiť svoje pohľadávky nezávisle od predchádzajúcej reštrukturalizácie a aj zistenie takýchto pohľadávok prebieha nezávisle od predchádzajúcej reštrukturalizácie. Ak pohľadávka existuje, dôvodom na jej popretie v konkurznom konaní nemôže byť to, že predtým nebola prihlásená do reštrukturalizácie, v rámci ktorej reštrukturalizačný plán nebol riadne splnený. Nemožno poprieť existujúcu pohľadávku. Zánik vymáhateľnosti pohľadávky neznamena zánik pohľadávky. Prihlásenie pohľadávky do konkurzu nie je vymáhaním pohľadávky. Aj v rámci konkurzného konania výkon rozhodnutia alebo exekúcia nemôžu prebiehať. Nejde tu o nič viac, len o oznámenie existencie pohľadávky voči dlžníkovi adresované správcovi a súdu, pričom jej zistenie závisí od toho, či pohľadávka existuje a je po práve, a jej prípadné uspokojenie bude realizovaná v závislosti od spešazenia majetku dlžníka v ďalšom priebehu konkurzu. Právo prihlásiť pohľadávky do konkurzu je dané a nie je zákonom obmedzené len na pohľadávky predtým prihlásené do reštrukturalizácie. Rovnako nie je zákonom obmedzené to, že v rámci konkurzu majú byť zistené len tie pohľadávky, ktoré boli predtým prihlásené do reštrukturalizácie.

6. Na základe uvedeného žalobca žiada podľa ust. § 243b ods. 2 O. s. p. rozhodnutie odvolacieho súdu zmeniť tak, že potvrdí rozsudok súdu prvej inštancie a prizná trovy žalobcovi odvolacieho a dovolacieho konania.

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol. Žalovaný zdôraznil, že danom prípade sa žalobca nestal účastníkom plánu, pretože si neprihlásil pohľadávku do reštrukturalizácie. Zákon preto určuje ako sankciu veriteľom, ktorí si neprihlásili pohľadávku do reštrukturalizácie, v prípade potvrdenia plánu, ich nevymáhateľnosť a zároveň právnu účinnosť takého plánu, aj keď bol následne vyhlásený konkurz, pričom právna neúčinnosť plánu nastáva a vzťahuje sa len na veriteľov, ktorí sa stali účastníkmi plánu, čo predpokladá riadne podanie písomnej prihlášky do reštrukturalizácie, zapísanie prihlásenej pohľadávky do zoznamu pohľadávok a jej nepopretie správcom v lehote na popieranie pohľadávok, uplynutím ktorej sa pohľadávka veriteľa považuje za zistenú v rozsahu jej prihlásenia. Medzi účastníkmi súdneho konania nie je sporná otázka, že žalobca si svoju pohľadávku neprihlásil písomnou prihláškou do reštrukturalizácie. Ak by si odvolací súd osvojil argumentáciu žalobcu, ust. § 155 ods. 2 ZoKR by stratilo svoj význam a opodstatnenie aj s prihladením na ust. § 155 ods. 1 ZoKR a jednoznačné právny účinky, ktoré potvrdeniu reštrukturalizačného plánu súdom určuje právna úprava. Vo vzťahu k otázke, ktorá bola medzi žalobcom a žalovaným sporná, a to ustálenie právneho posúdenia, či v konkurznom konaní na majetok úpadcu sa má aplikovať právna úprava konkurzného práva účinná do 31.12.2011, alebo súčasná platná právna úprava účinná od 01.01.2012, toto žalobca podaným dovolaním nenapadol podľa jeho obsahu, aj keď uvádza, že rozhodnutie odvolacieho súdu napáda v celom rozsahu. Z uvedeného dôvodu sa k tejto otázke žalovaný ďalej nevyjadruje a poukazuje a na rozsiahle odôvodnenie v obsahu podaného odvolania voči rozsudku súdu prvého stupňa.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č.

160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

9. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01.07.2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O. s. p.

10. Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

11. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

12. V danom prípade dovolaním žalobcu je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, teda dovolanie žalobcu je podľa ust. § 238 ods. 1 O. s. p. procesne prípustné.

13. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné i podľa § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát).

14. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo.

15. S prihliadnutím na obsah dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky najskôr osobitne zamerail, či žalobcovi bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 237 ods. f/ O. s. p.

16. Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.) je treba rozumieť taký chybný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

18. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

19. Rovnako sa aj Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (viď napr. nález III. ÚS 119/03-30). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

20. Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

21. Odôvodnenie rozsudku musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo účastníkom konania dovoliť posúdiť ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

22. Tak odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musia mať náležitosti uvedené v ustanovení § 157 ods. 3 O. s. p. (§ 211 O. s.p.). Musia obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Súdy sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musia vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a ich myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku. Odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, t. j. musí byť preskúmateľné.

23. Za arbitrárny, resp. nie dostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj vtedy, keď popri jednoznačnom právnom závere dospeje bez akéhokoľvek vysvetlenia, či zdôvodnenia aj k inému právnomu záveru. Rovnako treba kvalifikovať aj situáciu, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného

súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/05 z 28. februára 2006)

24. Zákomom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozsudku (§ 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 211 O. s. p.) je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozsudkov, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Tieto požiadavky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa.

25. Odvolací súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu zamietol s tým, že mal za preukázané, že v reštrukturalizačnom konaní si žalobca predmetné pohľadávky neuplatnil, pričom neuplatnenie pohľadávok žalobcu v reštrukturalizačnom konaní dlžníka po potvrdení plánu znamená, že takéto pohľadávky sú ďalej na súde nevymáhateľné, hoci právne nezanikajú. Vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka rozhodnutím Okresného súdu Nitra začala plynúť veriteľom dlžníka lehota na prihlásenie pohľadávok, avšak ako už bolo konštatované v dôsledku absencie ich prihlásenia do reštrukturalizačného konania stratili ním prihlásené pohľadávky vymáhateľnosť. Odvolací súd pritom poukázal iba na ust. § 155 ods. 2 ZoKR, ktorý upravuje účinky potvrdenia plánu vo vzťahu k neprihláseným pohľadávkam bez toho, aby uplatnené ustanovenie konfrontoval s ustanovením § 160 ZoKR, t. z. s účinkami vyhlásenia konkurzu po skončení reštrukturalizácie a možnosti prihlásenia pohľadávok veriteľa v konkurznom konaní. Žiadnym spôsobom neodôvodnil vzájomnú súvislosť, príp. nezávislosť týchto konaní a vplyv vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu pre opätovné prihlásenie pohľadávok do konkurzu. Dovolací súd poukazuje, že samotné konštatovanie, že obidve konania sú vzájomne prepojené, bez ďalších súvislostí, v akom smere a s akými dôsledkami, a či vôbec, je nepresvedčivé a nemá oporu v právnom poriadku a je reálne nepreskúmateľné. V prípade druhej pohľadávky vo výške 2.515,05 Eur, vzniknutej na základe nezaplatenej dane z nehnuteľnosti za rok 2011, odvolací súd vôbec neodôvodnil svoj postup zaradenia pohľadávky veriteľa v sume 2.515,05 Eur za obdobie roku 2011, vzniknutej na základe platobného výmeru č. 001492/2011 zo dňa 30.5.2011, právoplatného dňa 16.06.2011, medzi pohľadávky, ktoré veriteľ neprihlásil do reštrukturalizačného konania, keď uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 08.10.2010, č. k. 31 K/2/2009-2608, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 16.10.2010, súd potvrdil reštrukturalizačný plán a ukončil reštrukturalizáciu a z vyššie uvedeného vyplýva, že predmetná pohľadávka vznikla až po ukončení reštrukturalizácii. Vzhľadom k tomu, že písomné vyhotovenia rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu a v prípade druhej uplatnenej pohľadávky, vzniknutej na základe platobného výmeru č. 001492/2011 zo dňa 30.5.2011, právoplatného dňa 16.06.2011 rozhodnutie súdu neobsahuje žiadne odôvodnenie, nakoľko ide o pohľadávku, ktorá vznikla po ukončení reštrukturalizácii, ide o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky, preto dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1, § 450 C. s. p.).

27. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

28. Odvolací súd je právnym názorom dovolacieho súdu viazaný (§ 455 C. s. p.).

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.